НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НЮ НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 5 • год. XCVII • 15 март 2019 г. • цена 0,40 лв. www.stdbg.org

СТОЯН ШИВАЧЕВ – БЕЛЕЖИТ ТРАКИЙСКИ КНИЖОВНИК И ОБЩЕСТВЕНИК

На стр. 6

АКАД. ГЕОРГИ МАРКОВ:

НЕ РАЗБРАХА ЛИ – ДЖЕНДЪРСТВОТО НЯМА ДА МИНЕ В БЪЛГАРИЯ

Нашият народ има чувство за признателност и затова не може да е русофоб

ИНТЕРВЮ НА МАРИЕЛА БАЛЕВА

Тези дни нов джендър скандал разбуни обществото заради анкета на Еврокомисията в български училища. Какво става, защо се случва и кой е виновен, накъде вървим. Дни преди Трети март русофобията отново се развихря – защо обаче за 30 години българинът не можа да стане русофоб. По тези въпроси разговаряме с акад. Георги Марков, член на Върховния комитет на СТДБ.

– Нормално ли е, акад. Марков, Еврокомисията да пробутва въпрос за третия пол на 9-годишни деца? Министерството на образованието реши да пусне анкета с това питане в 900 училища, но след въпрос на „Труд“ оттам завиха, че ще искат от Брюксел да премахне от анкетата подвеждащия отговор за „друг“ пол.

– Учуден съм от действието на просветното ни министерство, защото подобен, подвеждащ при това, въпрос не отговаря на нашите традиции. Ние все още имаме някакви семейни ценности, а Конституционният ни съд отхвърли Истанбулската конвенция. От Брюксел обаче продължават косвено да пробутват прокарването на тази конвенция, и Министерството ни трябва да е много внимателно. Крайно време е да се разбере, че това джендърство няма как да мине в България и то е зловредно. Това е един символ на разложението на нравите в ЕС. Може да е изтъркано сравнението с Римската империя, но пак ще го направя – тя е най-висшата цивилизация, но рухва под ударите на варварите. Ако обаче продължаваме вътрешно да се разлагаме, аз не виждам бъдеще за този Европейски съюз. Никак не е трудно да разбереш, че както ни е създала природата – това сме. А не някаква заливаща ни отвсякъде пропаганда. Особено в киното.

– Какво имате предвид?

– Гледах тези дни по телевизията филма „Момичето от Дания”, където един млад съпруг осъзнава, че е жена и започва да се облича като жена. Когато съпругата му разбира това, тя дори го поощрява. А през 1933 г. издава някаква книга, която е основоположна за джендър идеологията. Този филм дори е поощрен с доста награди, сред които и Оскар. Разказвам за този филм, защото напоследък в американската киногилдия се поощряват само такива правилни и политически коректни филми. Но да се върнем у нас – крайно време е българските управляващи, които се ослушват, да вземат посока. Защото сега те са раздвоени – с едното ухо са към Вашингтон, а с другото към Брюксел. И да разберат, че в България има традиции и те не бива да се унищожават. Защото ако на една нация унищожат семейството с неговите ценности, то тя няма бъдеще.

– Между другото един скандал разтресе преди дни Франция – майка и баща в документите на децата в училище вече ще се заменят с „родител 1“ и „родител 2“. Сред френски интелектуалци, а и в нашите социални мрежи вече се появиха иронични подмятания кой трябва да бъде № 1. Какво мислите за този казус?

– Не искам да злословя срещу френския президент, но той е като дете, а не държавен глава. Имам предвид, че човекът, който иска да ръководи ЕС, неговата учителка го води за ръчичка. Скоро ще излезе книгата ми „Психология на историята” и там са само такива примери. Работата е много тревожна! Вижте Ангела Меркел, която ръководи християндемокрацията в Германия. Тя, като възпитана от пастор дъщеря, казва, че лично е против еднополовите бракове, но остави съпартийците си сами да гласуват „за“ – и те го направиха като ги узакониха в Германия.

– В западния свят проблема с джендър идеологията изглежда отдавна решен, тук като че ли се получава сблъсък на едни нрави срещу други, нещо като сблъсък на Изтока със Запада, колкото и общо да звучи. Може би не сме достатъчно подготвени за тази идеология?

– Западна Европа обикновено казва за нас, че ние сме под влияние на Ориента, на комунизма или на някаква съветска идеология. Но ако сега генерал Де Гол се надигне от гроба, той наистина ще се обърне в него. Или един Чърчил, Хелмут Кол или Желязната лейди?... И това не беше все пак толкова отдавна, аз съм съвременник на тези велики държавници. А днес какво става? Направо не доумявам как в САЩ фалшифицират книгите на Марк Твен, фалшифицират и „Чичо Томовата колиба“! Заменят „негър“ с „афроамериканец“... Но как така – когато е написана, е било XIX век! Та това е история и не може да наричате афроамериканец човек от XIX век! Ето я така наречената политическа коректност – т.е. новата цензура, която се налага и по отношение на джендърството. Какво казват сега – нека всеки сам да определя своя пол, трети пол, социален пол и започват гръмогласна пропаганда на това нещо сред невръстните деца.

Продължава на 3 -а стр.

ФИЛИАЛ НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ ОТКРИТ ВЪВ ВАРНА

В зала „Пленарна“ бе представена книгата на акад. Георги Марков „Душесловие на историята“

На 26 март т.г. в зала „Пленарна“ на Община Варна бе проведена творческа среща, организирана от Съюза на тракийските дружества в България, Тракийския научен институт и издателство „Захарий Стоянов. Председателят на СТДБ Красимир Премянов, научният секретар на Тракийския научен институт д-р Ваня Стоянова, членовете на Върховния комитет на СТДБ акад. Георги Марков и член. кор. на БАН Иван Гранитски разговаряха с представители на тракийската и научната общност. На срещата присъстваха Иван Портних – кмет на Община Варна, контраадмирал Митко Петев – командир на Военноморските сили, проф. д-р Петър Христов – ректор на Варненския свободен университет „Черноризец Храбър“, Коста Базитов – заместник кмет на Варна, вицеадмирал Димитър Павлов, вицеадмирал Петър Петров и др. Тук бе и Владимир Климанов – генерален консул на Русия във Варна.

В зала "Пленарна" бе обявено създаването на филиал на Тракийския научен институт в морската столица с директор доц.д-р Геновева Михова.

Продължава на 2-а стр.

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ОТЛИЧИЯ ПОСМЪРТНО НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

В рамките на своята Национална програма за честване на 175-та годишнина от рождението на Капитан Петко войвода Съюзът на тракийските дружества в България внесе до вицепремиера и министър на отбраната Красимир Каракачанов предложение за присъждане на високи отличия посмъртно на българския национален герой и патрон на тракийската организация. СТДБ предлага за изключителни заслуги Капитан Петко войвода да бъде удостоен с капитанско звание от Българската армия и да получи посмъртно орден „Стара планина“ I степен с мечове.

Предложението на СТДБ е подкрепена от видни български учени и общественици, сред които акад. Георги Марков, акад. Стефан Воденичаров, акад. Антон Дончев, акад. Васил Гюзелев, чл. кор. Васил Проданов, чл. кор. Иван Гранитски, проф. Стати Статев, проф. Георги Янков, посланик Георги Димитров, Симеон Василев, Снежана Тодорова – председател на СБЖ и др.

ТРАКИЙЦИ ПОЧЕТОХА ПАМЕТТА НА АПОСТОЛА

146 години от обесването на Васил Левски

На 19 февруари т.г. стотици българи се стичаха през целия ден пред паметника на Васил Левски в столицата и обсипаха монумента с цвета и венци в знак на признателност към Апостола на свободата по повод 146 г от гибелта му. Столичната община, Софийската Света митрополия и Общобългарският комитет „Васил Левски“ организираха отбелязването на годишнината с архиерейска панихида, литийно шествие и възпоменателна церемония-поклонение пред паметника на Апостола. На възпоменателната церемония речи произнесоха кметът на столицата Йорданка Фандъкова и президентът на Република България Румен Радев.

▪ Бургас

Животът и делото на великия революционер са вдъхновявали тракийци в борбите им за национално освобождение. Техните потомци, обединени в Съюз на тракийските дружества в България, с председателя Красимир Премянов, заедно с представители на Тракийския научен институт и Софийското тракийско дружество участваха в официалните прояви и положиха венци пред паметника на Васил Левски в столицата. Тук бе и Антон Киссе – председател на Асоциацията на българите в Украйна.

Членовете на тракийското дружество „Странджа“ в Бургас почетоха годишнината от смъртта на Васил Левски с поднасяне на венци и цветя пред паметника на Апостола в приморския парк. Тук дойдоха около 500 души, ученици четоха произведения за Левски, имаше почетен караул и заупокойна молитва. Преди да потеглят към паметника и да поднесат венец тракийци са събраха в салоните на дружеството, където председателят на дружеството Стефан Колев прочете откъси от негови писма и от „Тефтерчето на Левски“. Стефан Колев обърна внимание, че думите на революционера са напълно актуални и днес и цитира откъс от писмо на Левски, в което е записано: *„Всичко се състои според нас в нашите задружни сили. Против тях не може противостоя и най-силната стихия.“* Така и ние днес желаем да обединим силите на тракийци, срещу което обединение не ще може да противостои никоя стихия, подчерта Стефан Колев. Паметта на Апостола бе почетена от тракийци в много други селища в страната.

ТРАКИЙЦИ ОТ ХАСКОВО ТАЧАТ НАРОДНИТЕ ТРАДИЦИИ

АНЕТА ГЕОРГИЕВА

Не толкова вината и ястията, а традицията събра отново тракийци от Хасково в салона на дружеството, за да почетат народния празник Трифон зарезан. Както повелява традицията, тържеството започна с зарязване на лозови пръчки, но в стайна обстановка и избиране на „старши“ лозари. За такива бяха избрани д-р Тошко Делчев и Васил Делчев.

Атанас Павлов-член на тракийското дружество и на народно читалище „Тракия – 2008“. влезе в ролята на дегустатор и оценител на качествата на представените от производителите вина.

Всички наградени получиха награди, осигурени от дружеството и читалището. Исторически справки за празника и неговото отражение в бита на българина, направиха Христина Костова и Росица Георгиева.

Празникът продължи с много веселие – песни и хора.

ФИЛИАЛ НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ ОТКРИТ ВЪВ ВАРНА

Продължение от 1-а стр.

„За създаването на филиала има сериозно основание – Варна е един от основните центрове, станали убежище, прехрана и съпричастие на хиляди тракийци, напуснали бащините си огнища, каза доц. Геновева Михова. Откриването на филиала е посветено на 175 г. от рождението на Капитан Петко войвода, свързан с нашия град, както и с Деня на Тракия, който отбелязваме на 26 март. Във Варна има достатъчен научен потенциал от изследователи, които на регионално равнище изучават Тракийския въпрос, бежанския проблем и политиката за устройване на бежанците. Тепърва ще се уточни мястото, където ще се помещава филиала. Няма да има щатни служители. Ще започнем с библиографиране на досегашните изследвания, както и ще се привличат млади учени. Те ще продължат традицията на варненските изследователи, които са направили много публикации по темата – доц. Христина Стоева, Христо Ганев и др. Учените ще бъдат обединени в тематична мрежа, която ще работи по проблемите на Тракия“, допълни специалистът. Д-р Ваня Стоянова разказа за историята и дейността на Тракийския научен институт, като подчерта и приноса на варненските изследователи на тракийския въпрос., в това число и на доц. д-р Геновева Михова.

Създаването на Варненски филиал на ТНИ бе посрещнато с изключителен интерес и одобрение от присъстващите в залата. В словото си Красимир Премянов подчерта значимостта на Тракийския научен институт и на неговите регионалните филиали, чиято основна цел е да работят за тракийската кауза и задълбочено да изследват всички нейни аспекти.

На срещата, посветена на 175-годишнината от рождението на Капитан Петко войвода и предстоящия Ден на Тракия, бе представена най-новата книга на акад. Георги Марков „Душесловие на историята“. За автора ѝ говори издателят Иван Гранитски, който подчерта, че неговите шест тома за войните са истински духовен паметник, а в книгата си „Любомъдрие на историята“ и сега в „Душесловие на историята“ се представя и като ярък философски мислител.

Книгата „Душесловие на историята“ е психография на историческите личности, сподели акад. Марков. Историята се води от волеви личности със силен нрав. Ще прочетете подробности за предателства, както и за психологията на тълпите. Човек върши в тълпата неща, които никога не би направил сам. Имаме достатъчно примери и от българската история, включително и в парламентарната тълпа... Исторически личности са хората, които усещат духа на своето време и имат характера да посрещнат изпитанията, включително и да рискуват живота си. В нашия парламент личността се губи, гласува се в група. Народът се съставлява от много тълпи. Акад. Марков смята, че политиците трябва много да внимават и да не си въобразяват, че тяхната тълпа представлява народа. Той констатира със съжаление, че на хоризонта в Европа не се задава историческа личност.

НЕ РАЗБРАХА ЛИ – ДЖЕНДЪРСТВОТО НЯМА ДА МИНЕ...

Продължение от 1-а стр.

За мен това е истинско престъпление. Може ли в детските градини да питат детето: „Ти какво си, какъв пол се чувстваш?" Не може да се внушава на дечицата, че те са нещо по-различно от това, което ги е създала природата. Те са част от живата природа, поне това е безспорно.

– Вие съзирате ли някаква цел във всичко това, което се случва? Много хора вече твърдят, че да си нормален днес, изглежда все по-трудно.

– Ооо, това изглежда точно така. Макар че веднага ще ме репликират, че това не е вярно, а всявам паника. Съжалявам, но от случващото се излиза, че едва ли не джедърите са нормални! Аз не съм краен и като историк ще кажа, че има и велики хомосексуалисти – като Оскар Уайлд, Чайковски, моят любим певец сър Елтън, който има съпруг, но не се знае кой е мъжът и кой жената, а те вече имат и деца. Но това все пак са хора на изкуството. Как обаче да тълкувам снимката за спомен, която бе публикувана на всички първи страници в медиите преди известно време: на нея са съпругите на правителствените ръководители и един младеж по средата, който е отбелязан като съпругата на министър-председателя на Люксембург! А отдясно е съпругата на министър-председателката на Исландия. Извинете, но това не е сериозно! Какъв пример се дава от тези, които ръководят държави. Един външен министър на Германия пък си заведе съпруга или приятеля в Белия дом! За какво става дума?!

– За какво става дума ви питам и аз?

– Има една „История на нравите", която трябва да се прочете. Когато започне развалата на нравите, цивилизацията няма бъдеще. Колкото и да е високотехнологична, няма ли една здрава основа в семейството и семейните ценности, тази цивилизация просто няма бъдеще. Особено сега при този демографски бум в бедните държави и демографската криза в Европейския съюз. Не, грешката не е в моето ЕГН, за да не разбирам новите нрави. Това си е пълна поквара.

– Академик Марков, а защо този проблем с джендър идеологията се появява веднага, когато у нас има политически проблеми? Да го кажем с чувство за хумор – когато държавата ни се тресе от скандали и джендърите изпълзяват. Не е ли странно управляващите като сгафят, и изведнъж ей такива проблеми да засенчват всичко?

– Е, това е така, защото много лесно може да се отклони вниманието от проблемите точно с тази тема. Но има и друго – твърди се, че на Запад едва ли не никой не обръщал внимание на подобни теми. Не, не е така. Имам впечатление от Германия. Но там има друг проблем – ако възразиш на нещо подобно, веднага ти казват: „Ти да не си неонацист?" Спомняме си, че Хитлер преследваше хомосексуалистите... Но при нас си е така – ето министърката Захариева е подписала Истанбулската конвенция. Но кой я е упълномощил? Правителството също искаше да прокара конвенцията... Едва-едва се спря. Ако възразиш обаче, ти казват – прав си, но не говориш политически коректно. Така че управляващите трябва да знаят, че с тях нито е започнала, нито пък ще се свърши историята.

– От години непрекъснато се правят сравнения между днешното време и книгата на Джордж Оруел – „1984". И от ЕС, и от нашите управляващи се усещат странни прилики с написаното в нея. Така ли е, какво мислите?

– Абсолюти прилики има и това не просто е странно, ужасяващо е. Мисля си обаче друго. Едва ли един човек, който напоследък често обикаля по молитвени закуски, е влизал в църква като дете. Спомням си на първия свободен Великден през 1990 г. как цялото Политбюро на БКП беше в църквата и се кръстеха. Давам този пример, защото искам да кажа на управляващите, ако въобще ме чуят: не трябва да предават българската история и българските традиции.

– Като историк, харесва ли ви изучаването на историята в училище – доста неща вече не са такива, каквито са, други имат нова „визия"?

– И в историята сега всичко става с някаква политическа коректност. Цензурата вече е факт в учебниците. Преди имаше идеологическа цензура, но сега тя вече се нарича политическа коректност. Ето какво говорят днес по телевизиите: „Бомби паднали като градушка". За англоамериканска бомбардировка на 10 януари 1944 г., когато 2/3 от загиналите са жени и деца, пък въобще не казват, че е такава. Спомням си, че бяха ми се обадили по една от най-големите телевизии за коментар на това. Като свърших, те ми казаха: „Браво, прав сте академик Марков, но това не е политически коректно. До нови срещи", и затвориха телефона. Ако бяха обаче съветски бомби, веднага щяха да са новина № 1.

▪ Анатолий Станкулов

Докога темата за ролята на Русия в историята ни ще трови нормалното общуване между нас? Имам чувството, че някои не могат да живеят без подобни спорове?

Ооо, разбира се, всичко в стила до стила на Иво Инджев: Русия не била освободила България, а я била окупирала. Всъщност, самата дума „окупация" я има, но това е т.нар. временно руско управление. Това не е вражеска окупация, тогава се създава държава. Констатацията, че Русия била окупаторка е смешна, ние просто се излагаме с такава теза. За съжаление обаче фалшиви новини идват и от Европа. И интелектуалци се впрягат в русофобската вълна. А истината е, че интересите на българския народ и руските държавни интереси тогава съвпадат. Извинете, но не може да откриват паметник на Рейгън в Южния парк и да го наричат – това е нашият освободител (бил освободил Европа от комунизма), вместо Царя освободител.

– Не е ли прекалено елементарно и обидно за обществото това, което прокламират новите интелектуалци?

Има едно обяснение – кланяме се на Златния телец. Гледам и мои колеги – въпросът е „Колко?" а не как да се свърши работата. Изпълняват се унизителни поръчки от разни фондации и дори от Брюксел. Като тази за османското присъствие. Но за това според мен са виновни политиците, които искат да направят отново историята слугиня на политиката, вкл. чрез учебниците. Експертна комисия определяла каква ще е концепцията на авторите на учебниците, кои ще бъдат положителните, кои отрицателните герои и събития. Като при Бай Тошо – коя ще бъде голямата и коя малката правда – нищо ново под слънцето.

– Наближава 3 март, ще се увеличи русофобската истерия, най-гръмогласните ще чуем за ен-ти път. Какво бихте им казали?

– Да не посягат на историческата памет. Те са преходни. Знам че ще ми се изсмеят и ще ме обвинят в рубладжийство. Но ние трябва да имаме достойнство като народ и да помним историята. Не да идеализираме Русия – това е велика държава, а всяка велика държава си има великодържавни интереси. Ето САЩ – нали искат да владеят света – Трътмп, човекът с баварските корени, говори, че Америка трябва да бъде най-велика и светът да трепери от нея. Добре, но ще ви кажа друго. Често ходя на похода „По стъпките на Таньо Войвода" – успоредно с похода на Ботевата чета – от Тутракан чак до Попово. Там има един паметник на загинал руски княз, местните му казват Коконката, намира се до село Садовец. Там е загинал този 25-годишен благородник. Въпреки че е на хълм, този паметник е съхранен, не е осквернен. И за какво е загинал този млад княз? За кауза. Идва да освобождават братята православни славяни. Това не може да се забрави.

– Успяха ли през последните 30 години да накарат българина да стане русофоб?

– Не, не можаха. Нашият народ има чувство за признателност и затова няма как да станем русофоби. Признават го и други народи. Германски интелектуалци ми казват: „Да, вие сте свързани с Русия". Сега непрекъснато бълват, че трябва да ловим руски шпиони, да гоним техни дипломати, създава се непрекъснато русофобска истерия. Новичок, салата, глупости... Аз съм председател на един инициативен комитет за издигане на паметник на жертвите на англосаксонките бомбардировки. И борбата продължава. Въпреки че ми казват, че било политически некоректно. Не може да забравим това, защото е бомбено престъпление. Забравете – ми казват. Един американски посланик сложи паметник до посолството им, на който написаха: „на американските летци, геройски загинали в небето над София". Такава наглост! И Сергей Игнатов като просветен министър тогава положи венец?! Извинявайте, след като те са политически коректни, аз няма да бъда политически коректен, защото съм историк. И като такъв съм длъжен да браня професията си и националната ни памет.

(в. „Труд")

ИЗЛОЖБА

„КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА – СЛОВО И ПЕСЕН"

На 21 февруари т.г. тракийското дружество „Георги Сапунаров" и народното читалище „Тракия 2008" – Хасково организираха изложба посветена на 175 годишнината от рождението на Капитан Петко войвода. На изложбата бяха подредени различни издания от книгата за именития син на Тракия – от Николай Хайтов, монографии от изтъкнати историци, научни сборници и други.

Достойно място в изложбата заемат проучванията за родното село на Капитан Петко войвода – село Доган Хисар от доц Кирил Бакърджиев и Мария Бакърджиева, изследването от краеведа Димитър Шалапатов, поредицата от книги на родствениците на войводата Пенка Чакалова. Важно място заема и книгата на краеведа Борис Колев, събрала легенди за капитана и издадена през 1994 г.

На изложбата бяха показани и голям брой песни за Петко войвода и неговата вярна дружина. Най-популярната сред тях е изпълнявана в Телевизионния сериал за Капитан Петко войвода. Най-старият сборник от народни песни за Тракия издаден от 1939 г.

ПОКАНА

Съпредседателите на Тракийски младежки съюз в България при Съюза на тракийските дружества в България свикват Национален съвет на Тракийски младежки съюз в България при Съюза на тракийските дружества в България на **20.04. / събота / 2019 г., от 11,00 часа в гр. Димитровград, в парк „Марица", зала на Киноложкия център при следния**

ДНЕВЕН РЕД:

1.Отчет за дейността през изминалия период от 03 ноември – 2018 г., до 20.04.2019 г.

/докл. Цанко Атанасов и председателите на ТМД по места/

2.Илиева нива – организация и провеждане.

3.Разни.

В случай, че липсва кворум заседанието ще се проведе един час по късно на същото място и при същия дневен ред.

След заседанието на Национален съвет на Тракийски младежки съюз в България при Съюза на тракийските дружества в България ще се проведе кръгла маса на тема: „Реалност и перспективи" посветена на 95 год. от основаването на Тракийски младежки съюз в България при Съюза на тракийските дружества в България.

ЗАПЛАХАТА НЕООСМАНИЗЪМ

След три години проф. Станислав Станилов се връща към възкресения „геополитически мъртвец"

Няма наш, български отговор на идеите за възстановяване на Османската империя в стратегическата й дълбочина

ТОДОР КОРУЕВ

Когато проф. Станислав Станилов завършва политическия очерк „Новият османизъм и българите", неоосманската контрареволюция, започната преди почти десетилетие от Раджеб Таип Ердоган, е почти завършена. А това означава, че е зачеркната светската (буржоазната) революция на някогашния баща на турците Мустафа Кемал. Светската държава на Ататюрк се крепяла на три стълба: корпуса на военните, корпуса на съдебната власт и дипломатическия корпус. Завършилите религиозни училища нямали достъп до тези затворени общества. Ердоган удря именно тези три „стълба", вкарвайки в тях ислямисти и подменяйки кадровия състав. Последният опит на заговорниците да продължат кемалисткото бъдеще на Турция е попарен. И ислямската контрареволюция намира благоприятна почва в голяма част от турското общество особено в Азия и Анадола, което си е останало такова, каквото е било в края на Османската империя. „Неоосманизмът – това е надвисналата над нас най-страшна заплаха от близо век насам – пише проф. Станислав Станилов. Ето защо борбата срещу неоосманизма трябва да продължи с нарастваща енергия... Ако искаме да има на тоя свят българи!"

Станислав Станилов е изтъкнат учен-археолог, професор, доктор на историческите науки, от 2005 г. е народен представител на „Атака" в четири парламента, автор е на много статии и студии по проблеми на политиката, геополитиката, културата и геокултурата, междуетническите и етноконфесионалните отношения и др., Член е на СБП. В книгата „Новият османизъм и българите" (изд. „Гео Милев") авторът се връща „три години по-късно" към неоосманизма след представянето на „Стратегическата дълбочина" на Ахмед Давутоглу в големия салон на БАН, където книгата необективно е оценена като наука, а не като концепция, основана не на реални факти, а на изгарящо желание да се възкреси геополитически мъртвец. Актуалността на темата се предизвиква както от недобрата реакция на неоосманизма у нас, така и от поведението на партията на турската диаспора в България. В книгата си Станислав Станилов описва основните черти на османизма, характерен с задържането на общественото развитие на „нехората" (гяурите неверници) от хората (мюсюлманите), и потискане на това развитие чрез данъчната система – плащане на тежък данък (джизие) и кръвен данък (девшурме). В империята властва идеята за правото да бъдеш господар, защото си турчин. Различието между османизъм и неоосманизъм е в замяната на светската османска концепция на Ататюрк с концепцията на ислямския османизъм на Реджеб Ердоган.

В очерка е разглеждан европейският проект на Турция. Красноречив пример за противостоенето между турския културен модел и западния е случаят с Кипър, една трета от който е окупиран от Турция. В отделна глава са разгледани отношенията между Турция и Югоизточна Европа с претенцията на турците да се „завърнат" на Балканите. Специално внимание е обърнато на т. нар. Ислямска дъга: Кърджали – Източна Тракия – Македония – Албания – Косово – Санджак – Средна и Източна Босна – Бихач, която по израза на Ахмед Давутоглу е „Балканската геополитическа и геокултурна аорта на Турция". Описана е съдбата на българите в Османската империя, както и неоосманската ни днешна и утрешна съдба. „Много често османизмът като вътрешна и като външна политика се разделят, което не е правомерно, защото те са два израза на едно и също нещо. - пише авторът. А то е безусловното историческо право да бъдеш господар на онова, на което е бил господар и твоят прадядо. Така, вътре османизмът убеждава турците (всички), че са велики, навън убеждава пак същите турци и останалите народи в правото да си върнат обратно в турската дълржава онези територии, които са били в нея по време на най-голямото й разширяване." Не случайно турските дипломати и държавници, както и учените, акцентират на т.нар. „малка история" – постоянно изтъкват, че заедно с българи, гърци, сърби, румънци турците имали еднакъв бит, едно и също традиционно облекло, една и съща традиционна кухня, един и същи песенен фолклор и др. Ще добавя, че има и учени в България, подведени или платени, които робуват на тая тенденция. Ст. Станилов ни напомня, че трима български автори са издали луксозен том „Пътеводител в османска България" с превъзходни илюстрации, та се пита: „Имало ли е Османска България?" Авторът се спира и на други „либерални прочити" на миналото, с които се уж се демитологизира българската история като книгата „Изкуство и общество на България през турския период" на холандеца Махиел Кил, която под прикритието на обективизма поднася тезата за уникалната религиозна търпимост на турската теократична власт към покорените славянски народи, и най-вече към българите. Турското правителство чрез чужди фондации спонсорира книгата, която вече има и второ издание. „Понякога у нас безчестието и конформизмът достигат трудноразбираеми върхове – книгата на Махиел Кил все още няма в България сериозна и обективна рецензия..." – сякаш се гневи авторът на този факт. Станислав Станилов разглежда и други жалонни провокации като „прочита" на Мартина Балева и проф. Улф Брумбауер на картината „Баташкото клане" – отхвърлят автентичността на картината и прехвърлят тези съмнения върху действителните събития. Спира се и на анкетната карта, пълна с провокативни въпроси, на една от фондациите на българските турци в Турция – „Бултюрк".

В самостоятелна глава авторът разлежда „Българите в Османската империя" и напомня с много факти за разпокъсването на българското етнокултурно пространство и данни за геноцида – истинското име на кланетата и разорението. В главите „И след това..." и „Неоосманската съдба на българите" след исторически преглед Станислав Станилов осмисля днешната ситуация и стига до извода, че турската диаспора в България ще бъде винаги под влиянието на пантюркизма и най-вече на неоосманизма и че българските турци, независимо от всякакви декларации, няма да приемат България за свое отечество, нито българите за свои равностойни геокултурни партньори. По-нататък Станилов изтъква, че днес Възродителният процес се чете в контекста на сатанизирани понятия като геноцид, ксенофобия, фашизъм и т.н с определена цел, а тя е поставянето на българския народ в положението „постоянно виновен", за да остане той вечно длъжен на турската диаспора, остъпвайки позиции от своите национални интереси в полза на геополитическия интерес на Турция. Какво ново на този фронт научаваме в втората част на книгата „След три години". А като „новост" Станислав Станилов определя инициативата на Главното мюфтийство за връщането на т.нар. вакъфски имоти, които са паметници на културата, следователно представляват държавна собственост, а това е неприкрит опит те да се превърнат в действащи джамии и най-често се предлага там, където мюсюлманите са предимно цигани. Това поведение на мюсюлманската централа е инспирирано от Дианет, който в същото време плаща 2 млн. лева за заплати на командировани в България прпоповедници. Допуснато бе реставрирането и експонирането на хамамите на един от жалоните на Османидите - султан Сюлейман Велики в Бургаските минерални бани с пари на турското правителство. Продължава турцизирането на българското битие – от една страна с агитациите на „майчин език", които правят дейци на ДПС, а от друга с опитите за обезбългаряване на българите мохамедани. Покушението срещу Ахмед Доган бе използвано от депесарите за брутално словесно нападение срещу българското общество. Пълзящата реислямизация на турската диаспора има и други откровени маркери – появата на откровени ислямисти и радикални неоосманисти в редовете на нейната политическа върхушка. Припомнена ни е и провокацията в Исперих, където певец от Турция изпя в турски вариант популярната песен от сакралното пространство на българския фолклор за Априлското въстание „Кой уши байрака"? Авторът не подминава и оная злощастна конференция на тема „България – заплашена от неоосманизъм или нов мост между Изтока и Запада в новите геополитически реалности."

Темата на конференцията е уж провокативна, а всъщност тоя нов мост само хвърля в заблуда българите. Според Станилов врагът е пред вратите ни, по моста ще минат новите османци и след това за България ще си спомнят само историците, изследващи след години съдбата на Югоизточна Европа. В тази част от книгата Станилов се спира и на поведението на турската партия ДПС и на създаването на ДОСТ. Разкрива и враждебната дейност на Туската агенция за сътрудничество и развитие TIKA, за която Станилов лично сигнализира, тъй като спецагенцията се е превърнала в Троянски кон на Турция в България. Депутатът Станилов прави питания в парламента за агенцията, отправено към премиера Бойко Борисов, но председателката на парламента Цецка Цачева връща въпроса. Той не дочаква отговор от Бойко Борисов и за срещите на премиера с Ахмед Давутоглу. Така и обществото не получава отговор. В интервюто на тогавашния турски премиер са зададени стандартни въпроси, а не се го попитали за съдбата на България в книгата му „Стратегическа дълбочина" или за преговорите по дълга на Турция към българите бежанци от Източна Тракия според Ангорския договор. И още един документ предлага в книгата си ученият-депутат: стенограмата от 167-ото заседание на 43-ото Народно събрание от 2 март 2016 г., на което е предложен проект на решение за осъждане на геноцида над българите в Османската империя (1396 г. до 1913). Започва с доклад на Комисията по вероизповеданията и правата на човека, която отхвърля проекта, мотивирана с изказаното от Министерството на външните работи мнение, че конвенцията на ООН за преследване и наказване на престъплението генодиц е от януари 1951 г. и няма обратна сила. А тогава защо сме питали. Защото Холокоста е признат за геноцид, признат е геноцид над арменците в Османската империя. Мотивите на вносителите прочита Волен Сидеров. Заслужава си тези мотиви да се прочетат отново, тъй като те са изпълнени с конкретни факти и числа за геноцида над източнотракийските българи. Свидетелства, които могат да покъртят всеки нормален човек. Но не и да победят бездушието на народните представители, които направо отхвърлят предложението без дискусия. 46 души са против отлагането на гласуването на проекта. Останалите 159 са записали имената си на позорния стълб. За срам този проект бе отложен. Засега завинаги! Сред като прочетете книгата, сигурно ще стигнете до повечето от изводите, които правя тук и сега. Първият е, че още нямаме наш, български отговор на неосманската политика на Турция, не сме доказали, че противостоим на неоосманистките идеи за възстановяване на Османската империя в нейната стратегическа дълбочина. Турция осъзнава много добре своята пораснала значимост и я осребрява политически. Новото е, че за разлика от глобалните играчи Турция атакува държавите чрез хората, залага на човека и на формирането на трансгранични мрежови връзки. Не е приемливо това, че има основни сектори, в които тя е преминала границите на търпимостта и нейните действия представляват фундаментална опасност за целостта на българската нация и на нейната държава. Да се спрат опитите за намеса във вътрешните работи на България – чрез влиянието и контрола над турската диаспора, чрез действията на религиозни фондации и фондации на изселниците в Турция, и не само по време на избори, както и чрез използването на двойното гражданство в небългарски интерес. Трябва окончателно да се извади Главното мюфтийство на България от зависимостите на Дианет-а (турската религиозна агенция). Проблемът с обезщетенията на българските бежанци от територията на бившата Османска империя е задължително да се постави отново в работната група между двете страни, но и да се пренесе на международно равнище. Отдавна е време, да се пресекат опитите за турцизиране на българите мохамедани, както и за сепарирането им като отделен помашки етнос, за доказването на който се трудят много турски учени, но съжалание и български(!?). Вижда се, че Турция се опитва на базата на религията да сплотява мюсюлманите у нас. Мултикултурализмът, въпреки че се провали в световен мащаб, е поощряван у нас от местната власт (и отвън) в т. нар. смесените райони с безпочвената надежда, че турската ислямска култура ще се приобщи към българската национална култура. И накрая: Българската политика към Турция трябва да се измерва с едно единствено мерило: да е приемлива за българските национални интереси.

ПРОФ. АНДРЕЙ ПАНТЕВ:

НИКОЙ НЕ ОТРИЧА РОЛЯТА НА РУСИЯ, НО ОСВОБОЖДЕНИЕТО НЕ Е ПОДАРЪК

Благодарността не е раболепие, изтъква историкът

Днес знамето е символ на самоличност и за общност и за уважение към всички загинали в името на това знаме, заяви в предаването „Офанзива“ на Любо Огнянов (Канал 3) проф. Андрей Пантев.

Свободата се подарява, когато си готов за нея. Никой не отрича ролята на Русия. Но незримото присъствие на българите в този велик акт става след векове страдания.

Русия пресече спокойно Дунава, благодарение и на този народ. Защото изведнъж Европа разбра какъв народ живее от двете страни на Стара планина и на Пирин, коментира проф. Пантев. По думите му не е имало как България да се освободи и да бъде в границите на Санстефанския договор. Тази бленувана Санстефанска България с оглед на тогавашната политика не е могло да бъде осъществена – България да бъде целокупна. Защото тя трябваше да бъде четири пъти по-голяма от всички останали съседни страни, които вече са били 60 години напред. И не толкова заради ненавист към България, а заради тогавашната политическа действителност, каза Пантев, като изтъкна, че тези съседни държави вече са имали и представителства в европейските държави и също са щели да се възпротивят. Подчерта още, че България е благодарна и може да е благодарна на Русия, но събитията след Освобождението показват, че има и свой собствен потенциал.

Благодарността и признателността на се раболепие. Това го твърдят комплексари. Да кажеш благодаря е чест и мъжество. Самата България след Освобождението показва такива неща, че я наричат „българското чудо“. Тук става въпрос за нещо, което не е подарък. И не може да бъде пренебрегвано. Тази война наред с всичко останало е и война на вярата. Попове посрещат руската армия. Тази война е особена. Това е единствената война на 19 век, водена по морални причини, каза още професорът.

Андрей Пантев подчерта, че „никой в България не е смятал Русия за образец за бъдещото устройство на страната. Нашите революционери на са били гладни. Усещането за собственост го е имало в България. Чорбаджи Марко не се е чувствал роб, въпреки че романът е „Под игото“. Има един израз на Константин Величков - „турците нищо не ни правеха, но ние вече не можехме да ги търпим“. Емоцията е фактор № 1. Не е саламът, не е хлябът. Това води народите. Във Франция избухва революцията, когато тя е държава № 1 в света. Революциите и националноосвободителните движения избухват, когато има увереност, а не безпомощност“, подчерта проф. Пантев.

Нито един урок от историята не е научен. Но аз съм скептичен към понятието урок на историята Защото в такъв случай нямаше да има диктатури и други подобни явления. Ако има нещо, което сме научили е, че България не можеше да си позволи повече от един враг на Балканите. Това бе стратегически урок. Сега можем да кажем, че имаме равна, спокойна обстановка. Независимо от някои изблици на национализми. И никаква Швейцария не ни трябва. Защото България така ще загуби своето очарование.

Винаги, в най-мрачните времена на нашата история – 15-16 век, е било тягостно да си българин. И въпреки това се намира едно ядро от хора, които се сплотяват, които се саможертват. И така се стига до мъченичеството на въстанията до триумфа на Балканската война. Аз го наричам „залязване до изгрев“, добави Андрей Пантев.

ЧЕРНИЧЕВО, ИСТОРИЯ СЪБИРАНА ЗРЪНЦЕ ПО ЗРЪНЦЕ

ГЕОРГИ КУЛОВ

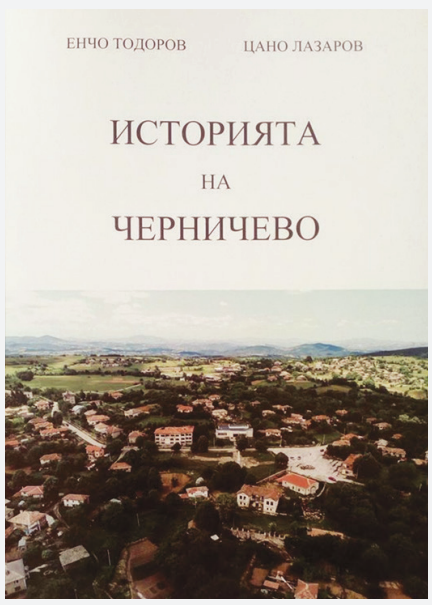

Село Черничево е едно от малкото села в Източните Родопи със своя летопис. В края на 2018 година излезе от печат книгата „Историята на Черничево“. Автори са Енчо Тодоров и Цано Лазаров. Техните дългогодишни изследвания са събрани от потомците им. Те отбелязват, че чувството на дълг и отговорност лъха от всеки написан ред. Историята на селото е брънка от тази на народа ни. Отличава се с героизъм.

Написването на история на Черничево се оказва сложна задача. Документите са оскъдни защото всичко е унищожено при опожаряването на селото от башибозуците през Балканските войни. Събирани са устни разкази на възрастни хора. Старото име на село Черничево е Дуня (Дунята). Според авторите на книгата, то има славянски произход и се е съхранило през вековете. Турското название е Дутлу. От 1934 г. селото носи името Черничево.Черничево е свързано с древната история на траките. Тук е един от малкото проучени с редовни археологически разкопки некропол от долмени, датиран в X–VI в. пр.н.е. По-късно селото попада в рамките на българската държава. Установяват се славяни. Столетник черничевец заявява „Ние не сме пришълци, ние сме си тукашни от памтивека...“.

Авторите отбелязват, че в годините на османското владичество местните българи са съхранили спомените за величието на своя народ, запазили са своята българска народност, бит и култура.Първият революционен комитет за освобождение на Черничево е създаден през 1902 г. Това става непосредствено след учредяването на комитет в Аврен. Двата комитета работят за свободата на родния край. На революционния комитет в Черничево е поставена задачата да организира безопасен конак за преминаване на чети от България за Западна Тракия. Свободата на Черничево идва на върха на щиковете на славната Българска армия по време на Балканската война. През Междусъюзническата обаче селото е едно от положените на погром от турския башибозук. Много от черничевци са изклани, покъщината им и имота им разграбени.

И днес черничевци помнят погрома. В селото има паметник на жертвите. Книгата съдържа и много автентични и уникални местни песни. Тя е богато илюстрирана с архивни снимки.

Заедно с книгата „История на Черничево“ е публикуван и списък на жителите българи християни на с. Дутлу за 1906–1907 г., в който са представени старите местни родове.

Съюзът на тракийските дружества в България, Съюзът на българските писатели и Литературният салон „Тракия“ обявяват

КОНКУРС
за стихотворение и есе за Капитан Петко войвода

Конкурсът е посветен на 175 години от рождението на легендарния войвода и революционер. Резултатите от конкурса ще бъдат обявени на 18 декември – рождениия му ден.

Предлаганите за конкурса стихотворения и есета трябва да бъдат изпратени на адрес: 1000 София, ул. „Стефан Караджа“ 7 А, Съюз на тракийските дружества в България (за конкурса), или на email: vesttrakia@abv.bg (за конкурса) – електронния адрес на вестник „Тракия“. Крайният срок за изпращане на творбите е 31 октомври 2019 г.

Ще бъдат присъдени първа, втора и трета награда за стихотворение и първа, втора и трета награда за есе.

ПРОСВЕТИТЕЛ И ВЪЗРОЖДЕНЕЦ

Навършиха се 165 години от рождението на тракийския книжовник и общественик Стоян Шивачев

КИРИЛ МОМЧИЛОВ

Стоян Петков Шивачев, един от духовните и революционни първенци на Малко Търново завършил класното училище – учи първо в Лозенград, после в Одрин и Цариград; на седемнадесет години става учител в село Граматиково, а през 1873-1874 г. – в родния си град. Като секретар на малкотърновския революционен комитет поддържал тесни връзки с Атанас Узунов – заместника на Васил Левски, и с Продан Сербезов от Чирпан, който е увиснал на бесилката в 1877 г. Бил въодушевен от идеите и стремежите на своето време за независима българска църква, родна просвета и освобождение от робството.

▪ Стоян Шивачев

През учебната 1874–1875 година Стоян Шивачев е учител в Бургас, но и там продължава революционното си дело, заедно със Сава Катрафилов от град Елена, който по-късно загива край Милин камък с четата на Христо Ботев. Заедно с него участва в подготовката на Старозагорското (1875) и на Априлското (1876) въстание.

Широко скроеният българин владеел няколко езика – гръцки, френски, руски и турски, латински и старогръцки. В българското училище в Бургас въвел изучаването на турски и гръцки. Със съгласието на училищно-църковното настоятелство освободил родителите от задължителните такси, дал възможност и на бедните родители да изпращат децата си на училище. А след първата учебна година разделил децата в групи според подготовката им. Чудно ли е защо броят на учениците нараснал от 15 на 70, като са били записани и 10 момичета.

А когато на 6 февруари 1878 г. към 3 часа след пладне в Бургас влиза руският отряд начело с полковник А. М. Лермонтов, Стоян Шивачев приветствал с „Добре дошли" на руски език братята освободители от името на цялото гражданство. Сформирана била първата българска градска общинска управа, за секретар, на която е назначен високообразованият учител – юристът-адвокат. Така се открил пътят му за активно участие в създаването на Нова България. След провеждането на изборите за градски съвет през август 1880 г. Стоян Шивачев си подал оставката. Година и половина той се грижел за разквартирането, прехраната на бедното население след войната и разрухата, за установяване на новата власт в града. Ще посоча още, че в годините 1895-1897 той е бил общински съветник в Бургас. Разделил се с учителската професия след 1880 г. Стоян Шивачев става секретар и преводач на окръжния съд в Бургас. По-късно работи като съдия и адвокат в Бургас, Созопол, Нова Загора, Стара Загора и Средец. Той е автор на книгата „Ключ на програмата за изпитване на адвокати", на статии по правни въпроси в периодичния печат, превел е от гръцки „Римско право" в обем от 400 страници! От статиите му по правни въпроси ще посоча „Махлюа", по повод издадения в Турция закон през 1883 г.и „Мисли върху състоянието на съдилищата в Източна Румелия и тълкуване на някои членове от органическия устав – XI-та му притурка".

По време на Балканската война в 1912 г., макар и вече в пенсия, Стоян Шивачев е назначен от правителството за charger d affair (дипломатически представител) при българския губернатор в Одрин (след превземането му от българската войска). До 6 юни 1913 г. – началото на Междусъюзническата война, е в Одрин, а след настъплението на турската войска и преминаването ú северно от линията Мидия-Енос, се завръща в България. През 1914 г. адвокатства в Дедеагач и Димотика, изпълнява други държавни задачи и "при неизяснени обстоятелства" завършва жизненият му път. Съпругата му Екатерина подава молба, адресирана до цар Фердинанд, за съдействие и откриване на изчезналия ù съпруг (запазена в архива му): „На 8.07.1914 г. съпругът ми Стоян Шивачев, лично познат на Ваше Величество, адвокат в Созопол, пътувайки с влака, а после с кон, изчезна..." Ни вест, ни кост на молбата ù! Съществуват няколко версии: най-вероятната е, че бил нападнат, за да бъде ограбен, тъй като е намерен с отрязани ръце – по всяка вероятност заради пръстените, които е носел... От младежките си години в родната Странджа до смутното време в Южна Тракия, навсякъде Стоян Шивачев неуморно е събирал народни умотворения – песни, предания, легенди, приказки, обичаи и др. Книжовното му наследство се намира в архива на БАН и Областния исторически музей в Бургас. За съжаление от ръкописите му са се запазили малка част: речник на българския език от около 4000 думи, навлезли дотогава в литературния български език от диалекта на малкотърновско; сборници с около 80 приказки, 500 странджански народни песни, около 200 пословици и поговорки и др. Изчезнали са, както твърдят изследователи на творчеството му ръкописи, които биха представлявали ценен принос за проучване миналото на региона: „Историческо обозрение на град Бургас от 1869 до 1896 г.", негова автобиография, писма от него до Г. С. Раковски, писма на поп Сава Катрафилов до него, 146 подвизи на Стамболов и др. Написал е огромен труд – около 2000 листа „Тракия – от Балкана до Родопите, до Бяло море и Черно море", но не е успял да го издаде. Вариант на този му капитален труд е съхраняван в Бургаската градска библиотека до 1939 г., след което мистериозно е изчезнал....

▪ Снимка на участници в национално-освободителните борби, между които са Балин Стоянов, Тодор Комитов, Парашкев Марчев, Петко Киряков, Рафаил Мойсеев, Тодор Икономов, Атанас Узунов, Стоян Шивачев, д-р Странски и др. 1879 г. ф. 1539, оп. 1, а.е. 21, л. 1. Особено ценен

Една малка част от това безценно богатство е обнародвана в Сборниците за народни умотворения и народопис /1891–1893/. От пожълтелите страници научаваме как тракийци са почитали християнските и народните празници и обичаи през вековете. От началото на своя трудов път, още като учител в Граматиково Стоян Шивачев започва да сътрудничи със свои дописки и статии в българския възрожденски печат – „Право" и „Македония", пише и след Освобождението по актуални местни и национални проблеми, той е един от първите бургаски журналисти.За езика му на ярък публицист свидетелстват ръкописите, запазени в архива му. От спомените-портрети, които пише за Сава Катрафилов и иконом поп Георги Стоянов Джелепов, негов учител и сратник, откъси от които публикуваме читателят сам ще се убеди в твърдението ни за този тракийски просветител – възрожденец.

Иконом поп
ГЕОРГИ СТОЯНОВ ДЖЕЛЕПОВ
(1810 – 6. 09. 1877)

Тук именно би трябвало да притежавам Викторовото перо, за да мога да опиша подробно и обстоятелствено едно по едно всичките дела и подвизи на този неуморим ратник на българската политика (не само църковна) и свобода, защото както по-нататък ще се види, той не беше само един духовен проповедник. Под расото на неговата личност се криеше един много хитър и изпечен политически оратор от категорията на Левски и дори нещо повече, като се има предвид средата в която се намираше и сред която трябваше да работи, а така също и от самите предначинатели на българския църковен въпрос – владиците Иларион и Авксентий...

(Областен исторически музей – Бургас, инв. № 999)

Поп САВА ГЕОРГИЕВ КАТРАФИЛОВ
(Ок. 1836 – 19. 05. 1876)

Този човек притежаваше чуден характер: той навремени беше кротък, разговорлив, увещателен, любезен и приветлив до прекаленост; благороден, мек и съобщителен до унижение; цял философ; навремени той добиваше изражението на стихия: очите му пламваха с един необикновен пламък и стреляха пронизителни погледи, които поразяваха срещния му; косата, брадата и мустаците му щръкноваха, взимаха вида на четината на ранен глиган, гонен от ловджийските кучета; гласът му ставаше страшен и заплашителен; нездравите му гърди набъбваха, повдигаха се нагоре и заплашваха да го удушат или пък да се пръснат от злата кашлица, която в такива моменти говореше; езикът му добиваше тонът и езикът Златоустов, когато в справедливия си гняв изобличаваше някого – колкото повече се раздразваше, толкова повече логиката и здравий разум го обладаваха; доводите, аргументите, доказателствата, основанията един от друг по-логични, по-справедливи, по-умерени, по-своевременни се сипеха като град от устата му. Ако беше жив и беше се впуснал да обработва дарбата си за говорене, надали би се намерил вторий с толкова силен, внушителен и убедителен език от съвременниците му. Инак той беше авантюрист в пълната смисъл на думата; така също той беше безбожник (натуралист), ако и църковен певец, за което дядо сливенски митрополит не смееше да го дразни, особено по въпроса за разпопването му и парясването на съпругата си, та на няколко пъти задължи мене да му говоря по тези въпроси.

(Областен исторически музей – Бургас, инв. № 991 –IV)

ТРЕТИ МАРТ В ОДРИН

АНЕТА ГЕОРГИЕВА

В препълнената приемна зала на гранд хотел „Рамада“, в която имаше над 400 души на 3 март се състоя тържественото честване на националния празник на България. Тук дойдоха кметът на Одрин, зам валията на Одрин. Кметове на градовете и селата от региона на консулството, представители на изселнически организации, политически лидери, шефове на институции, бизнесмени и други лица с които консулството поддържа делови контакти.

От страна на България на тържеството бяха дошли областни управители, кметове, бизнесмени от Хасково, Ямбол, Разград, Харманли, Свиленград, Любимец, Първомай и други. Тържеството започна с изслушване на химните на двете държави. Приветствия към присъстващите направиха Васил Вълчев – ген. консул, кметът на Одрин и зам. валията на Одрин.

Тракийското дружество „Георги Сапунаров“ и народното читалище „Тракия – 2008“ взеха активно участие в тържеството. Присъстващите дълго ще помнят програмата, която изнесе представителният ансамбъл за народни песни и танци „Китна Тракия“, а общото българско хоро направи атмосферата още по-приятелска и доброна-мерена.

По случай Деня на защитника на Отечеството в Русия – 23 февруари венец пред Паметника на Съветската армия от името на Съюза на тракийските дружества в България поднесоха председателят Красимир Премянов и заместник-председателят Краснодар Беломорски.

В литературния салон на Тракийския дом се състоя вечер, посветена на стогодишнината на изтъкнатият архитект Боян Чинков, наричан Царят на вицовете. Вечерта бе организирана от клуб „Родопи“ и Софийското тракийско дружество. На снимката: доц. Георги Митринов, Стоян Райчевски и Величко Пачилов, които разказаха за арх. Чинков.

▪ Несебър

Тракийци от дружествата в Несебър и Созопол гостуваха на 1 март в детски гладини в градовете си. Зарадваха децата с Баба Марта, Пижо и Пендо, много мартеници за здраве.

▪ Созопол

ПЛОДОТВОРНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

На 25 февруари се проведе среща между г-н Иван Алексиев и управителния съвет на тракийското дружество „Одринска епопея“ град Поморие. На нея бяха обсъдени предстоящи събития за 2019 година и възможността те да бъдат организирани с помощта на общината. Обсъден бе въпросът за 26 март „Ден на Тракия“ като тази година празникът ще бъде отпразнуван съвместно с тракийското дружество в град Ямбол. Взето бе решение за провеждане на предстоящия Национален тракийски събор „Гергьовден“ и за празника на Великден заедно. Съвместо с общината ще организираме посещение на Петрова нива през месец август. Обсъдени бяха въпроси и за бъдещата дейност с гр. Ениджи, Турция. Направено бе предложение на подходящо място в гр. Поморие да бъде поставена плоча за тракийските бежанци. За 10-ти април бе насрочена среща с активистите и симпатизантите на тракийското дружество с кмета Иван Алексиев за запознаване с предстоящите задачи, бюджета и новия туристически сезон. Срещата приключи с пожелания за ползотворна работа.

ПОЛЗОТВОРНА СРЕЩА

Председателят на териториалното дружество „Тракия“ в Любимец Михаил Димитров и секретарят му Нина Крайчева се срещнаха с кмета на общината Анастас Анастасов. В знак на благодарност за ползотворното сътрудничество и добрите отношения между Община Любимец и Съюза на тракийските дружества в България, те му връчиха поздравителна картичка, календар с логото на съюза и ръчно изработена поставка за вино с чаши. Михаил Димитров е учител в местната гимназия и уточни, че поставката е правена от негови ученици в часовете по бит и техника. От своя страна Анастасов също подари подаръци на своите гости. Взаимно си пожелаха успешна и ползотворна 2019 година. По време на срещата двамата представители на институциите обсъдиха бъдещи съвместни действия.

ПРЕДСТОЯЩО „С ПЕСНИТЕ НА ВЪЛКАНА СТОЯНОВА“

Единадесетият конкурс-надпяване „С песните на Вълкана Стоянова“ ще се състои на 11 май т.г. в град Стралджа. Конкурсът – надпяване се организира от община Стралджа. Целите на конкурса са: отдаване на заслужена почит и признателност към голямата народна певица Вълкана Стоянова (родена в с. Люлин, общ. Стралджа); съхраняване и популяризиране на уникалното и песенно наследство; предоставяне възможност за изява на изпълнители от цялата страна, откриване и стимулиране на млади дарования в областта на певческото изкуство. Конкурсът-надпяване ще се проведе в читалище „Просвета 1892“ в Стралджа и на откритата сцена на площад „Демокрация“, където ще се проведе гала концерт с участието на носителите на голямата награда и лауреатите на XI конкурс – надпяване. Конкурсът – надпяване „С песните на Вълкана Стоянова“, се провежда периодично. В неговото „ЕДИНАДЕСЕТО“ поредно издание, могат да участват индивидуални изпълнители и фолклорни групи, които изпълняват народни песни от репертоара на Вълкана Стоянова, разпределени в следните раздели и възрастови групи: раздел А – любители: първа възрастова група – до 7 години; втора възрастова група – от 7 до 14 години; трета възрастова група – от 14 до 18 години; четвърта възрастова група – над 18 години. Сред професионалистите фолклорните групи са от 7 до 14 години, от 14 до 18 години, и над 18 години. Всички участници в рамките на 6 минути трябва да изпълнят две песни – бавна и хороводна, едната от тях задължително от репертоара на Вълкана Стоянова. С оглед целите на конкурса за предпочитане е и двете песни да са от репертоара на певицата. Изпълнителите могат да бъдат без и със съпровод (от 1 до 4 инструмента). Срокът за подаването им е 30 април 2019г. След тази дата се преустановява записването за Конкурса. Редът за явяване на участниците в Конкурса се определя въз основа на заявките изпратени на посочения адрес. Заявките се изпращат на адрес: 8680 – гр. Стралджа, бул. Хемус №12, Отдел „ХД“, За XI Конкурс – надпяване „С песните на Вълкана Стоянова“

Всички разходи са за сметка на участниците или на институциите, които представят. Журито ще присъди: първа, втора, трета и поощрителна награда в разделите и възрастовите групи. Голямата награда на конкурса „С песните на Вълкана Стоянова“. Всички участници получават Грамота за участие.

ДРУЖЕСТВОТО В ШУМЕН С НОВ ПРЕДСЕДАТЕЛ

На 14 февруари т.г. се състоя събрание на тракийското дружество в гр. Шумен. За председател на дружеството бе избрана Веселин Митев Димитров, на мястото на Николов, който почина. Веселин Димитров е потомък на тракийски бежанци от село Еня Гюлю. Ръководството на Съюза на тракийските дружества в България му пожелаве здраве и успех в отговорната патриотична дейност.

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А, тел.: 02/987 48 96 Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталожен номер 759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: чл.-кор. на БАН Васил ПРОДАНОВ, Иван ГАЙДАРОВ -зам. гл. редактор, проф. Иван ФИЛЧЕВ, Елена АЛЕКОВА, Никола ИНДЖОВ и Хубен СТЕФАНОВ; Главен редактор: Тодор КОРУЕВ

e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел.02/986 71 26; факс:02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)
IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC:STSABGSF
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044; Златка Янева (Сливен) – 0897601560; Анета Георгиева (Хасково) - 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

ТРЕТИ МАРТ – ДЕН НА ПОЧИТ И ГОРДОСТ!

Представители на СТДБ участваха в тържественото честване на националния празник

На 3 март цяла България отбеляза тържествено 141 години от освобождението ни от турско робство. Тракийци участваха активно в честването, и сами те организираха тържества по случай националния празник. В столицата празникът започна с Архиерейска Света литургия в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ и продължи с тържествена церемония за издигане на националното знаме пред Паметника на незнайния воин. Честване се състоя и пред Паметника на българския опълченец. Негови организатори бяха Столична община, Фондация „Героите на България“ и Сдружение на приятелите на Русия „Александър Невски“. На молебена и на честванията присъстваха представители на Съюза на тракийските дружества в България, граждани и гости на столицата.

Президентът и върховен главнокомандващ на Въоръжените сили Румен Радев прие почетния строй на националната гвардейска част. Под звуците на българския химн тържествено беше издигнат националният трибагреник. Президентът положи венец на признателност пред Паметника на незнайния войн. Вечерта се състоя тържествена проверка-заря.

В тържеството пред Паметника на българския опълченец в столицата участва и руският посланик Анатолий Макаров, който в словото си подчерта: че руските воини заедно с българските опълченци проявяват невиждан героизъм, апотеоз, на който стават прочутите сражения при Плевен и Шипка, и **призова: „Винаги да помним великите страници на нашата обща история, огромните жертви на народите ни, дадени за свободата и независимостта на България. Нека не забравяме поуките на тази война и да бъдем достойни, благодарни потомци на загиналите герои“.**

Слова произнесоха поетът Георги Константинов и Любомир Коларов, председател на Сдружение на приятелите на Русия „Александър Невски“. В програмата участва мъжкият хор „Гусла“ с художествен ръководител акад. Валентин Бобевски, квартет „Славей“, певицата Нели Рангелова и актьорът Мариус Донкин.

Представители на ЦР на СТДБ с председател Красимир Премянов, заедно с представители на Тракийския научен институт и на Софийското тракийско дружество участваха в официалните прояви и положиха венци и цветя пред Паметника на българския опълченец, пред паметника на Цар Освободител и пред паметника на ген. Гурко. Венец от името на СТДБ бе изпратен и на връх Шипка.

▪Връх Шипка

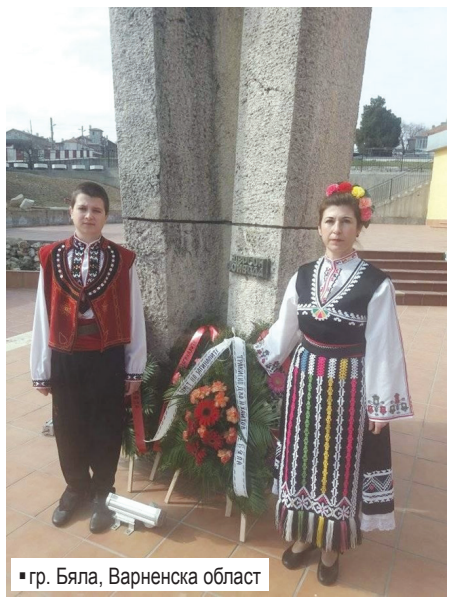
▪гр. Бяла, Варненска област

▪ гр. Камено

▪ Павликени

▪Ивайловград

▪Казанлък

▪Несебър

▪Созопол

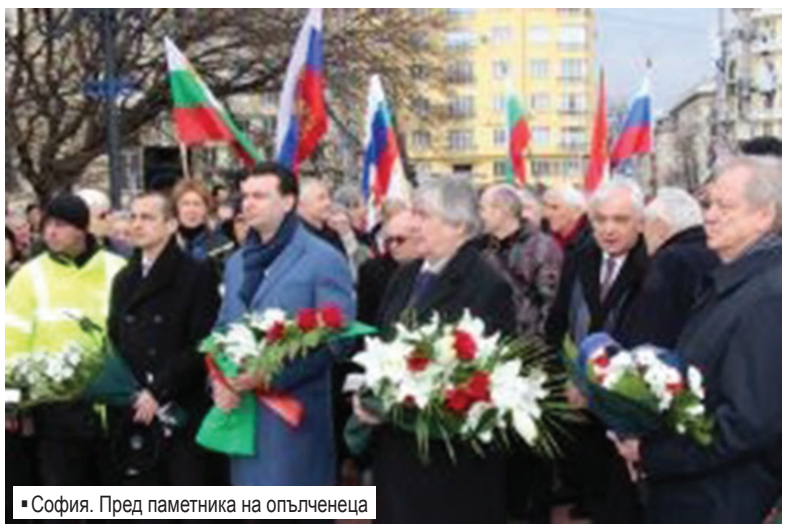
▪София. Пред паметника на опълченеца

Красимир Премянов, председател на СТДБ:

На 3-ти март, преди 141 години, в Сан Стефано се полагат подписите, ознаменували края на Руско-турската война и раждането на свободната българската държава.

Трудният път на българската свобода минава през подвига на Левски, Ботев, Бенковски и участниците в Априлската епопея, през Батак, Плевен и Шипка, през подвига на хилядите знайни и незнайни руски войни и български опълченци, отдали живота си за свободата! Без освободителната мисия на Русия, без подвига на хилядите знайни и незнайни руски войни и българските опълченци, днес България можеше и да я няма на географските карти!

Нека сведем глави пред героите, загинали за свободата, да си припомним за величавия им подвиг в името на България и да поставим стръкче цвете пред многобройните паметници.

Днешният ден не е само ден на признателност, но и за равносметка. В ден като днешния, когато с респект си спомняме за тази дата, е добре да не забравяме, че бъдещето на България зависи от всички нас!

Честит национален празник!